

Dreamy

ကြွေလွင့်သွားသေး

ဒဏ္ဍာရီထဲက ဖူးစာ

Din ... din ... din ...

Din ... din ...

Din ... din ... din ...

Heartbeats fast ... colour and promises

How to be brave ...

How can I love when

I'm afraid to fall but waiting you stand alone

All of my doubt suddenly goes away somehow

One step closer

I have died everyday waiting for you

Darling don't be afraid I have love you

For a thousand years

I love you for a thousand more.....

ဥရောပတိုက်ရှိ ဘောလ်ကန်(balkan)ကျွန်းဆွယ် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ
ဖြစ်တဲ့ ခရိုအေးရှား(croatia) နိုင်ငံရဲ့ မြို့တော်က ဇာကရက်(zagreb)

မြို့ဟာလည်း ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် တွေအကြား နာမည် ကြော်ကြားတဲ့ ဒဏ္ဍာရီထဲက ကမ်းခြေမြို့လေး ဒူဘရိုနစ်(ခ်) (dubrovnik) ဖြစ်ပါတယ် ။ ဒူဘရိုနစ် (ခ်)က မြေထဲပင်လယ် ဆိတ်ကမ်းမြို့ဖြစ်ပြီး အဒရီယတ်စ် ပင်လယ်ကမ်းခြေပေါ် မေးတင်နေတဲ့ ရှေးဟောင်း မြို့ကြီးက အရမ်းကို လှပလွန်းလို့ ကမ္ဘာ့ အလှဆုံး မြို့တွေထဲ ပါဝင်သည် ။ မြို့လေးက စတုရန်း မိုင်ပေါင်း ၈.၂၄ မိုင်သာ အကျယ်ရှိတဲ့ မြို့သေးလေး တစ်မြို့ပါပဲ။ မြို့လေးက သေးတော့ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာတောင် လမ်းလျှောက်သွားလို့ ရပါတယ်။ မြို့ဟောင်း အနောက်နားမှာ ရှိတဲ့ ဆာဂျီ တောင်ပေါ်ကနေ မြို့ဟောင်းနှင့် အနီးနားက ကျွန်းတွေကို လှမ်းမြင် ရသလို အနောက်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရင် ဘော့စ်နီးယားနဲ့ ဟာဇီဂိုးဗီးနားနိုင်ငံကို တောင် လှမ်းမြင် နိုင်ပါတယ်။ တောင်ပေါ်ကနေ ကြည့်ရင်တောင် ရှုခင်း အရမ်းလှလို့ တောင်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဆိုင်ခန်း တစ်ခန်းကို တစ်ညတာ ငှားထားပါတယ်။

ထိုဆိုင်ခန်းတွင် သီးချင်းသံကလွဲ၍ တခြားဘာသံမှ မကြားရ။ ညအချိန်ဖြစ်၍ မှီ တံတုတ်မှီ တံတုတ် ဖြစ်နေသော မီးရောင် များကိုလည်း လှပစွာ မြင်တွေ့နေရ၏။ ဆိုင်ခန်းတွင်း၌ လူတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်သာ ရှိသည် ။ သူစောင့်နေတာ အတော်ကြာပြီ။ အနည်းဆုံး ဒီနာရီလောက်တောင် ရှိနေပြီ။ သူ့လက်ထဲတွင် ပုလင်းထဲမှ နောက်ဆုံး ကျန်သည့် အနီရောင်ပိုင်ကို မသောက်သေးဘဲ ခွက်ကိုလှုပ်၍ နေ၏။ အလိပ်ကြီးတွေ ခွေထားတဲ့ ဆံနွယ်တွေကလည်း နားနောက်ကနေ မျက်နှာနား ရောက်ရှိနေတော့ နားနောက်ကို ပြန်သပ် တင်လိုက်စဉ် သူ့ရဲ့ ရှည်လျားတဲ့ နားဆွဲနဲ့ ထိသွား၍ လှုပ်ရှားသွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ နီရဲပြီး ကွေးညွတ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလုံးလုံး ဖူးဖူးတွေက အသံမထွက်ရုံတစ်မယ် လှုပ်ရှားနေ၏။

"လာမှာ လား ... မလာဘူးလား။ လာမှာ လား ... မလာဘူးလား။ လာမှာ လား ... မလာဘူးလား။" နှုတ်ခမ်းကသာ လှုပ်ရှားနေပေမဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ သူမလာတော့ဘူးလို့ ယုံကြည်နေသည်။

"ခွတ် ..."

သူ့လက်ထဲမှ ဝိုင်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပေမဲ့ လက်ထဲကျစ်နေ အောင် ဆုတ်ကိုင်ထားပြီး လက်ကျန်ဝိုင်ကို မော့သောက်ရန် နှုတ်ခမ်း နား တွေလိုက်စဉ် ဘယ်ချိန်က ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က သူ့လက်ထဲက ခွက်ကို ပြောင်းယူ၍ သောက်ချလိုက်၏။

ရုတ်တရက်ဆန်သော အပြုမူကြောင့် သူ့မျက်ခုံးများ တွန့်ချိုးသွားပြီး အရောင်တင်ထားတဲ့ မျက်ဝန်းတို့ ဖြင့် သူမကို စိုက်ကြည့်လာ၏။ သူ့ရဲ့ အကြည့်တွေက စူးရှနေပြီး အလိုမကျတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ဒေါသထွက်ချင် ပေမဲ့ မထွက်နိုင် သူရောက်လာတာကိုပင် သဘောကျ မိနေသည်။

စားပွဲခုံကနေ ယိုင်နဲ့ စွာထ လာပြီး ဆိုင်ရဲ့ ဝရန်တာကို လျှောက်လာ ၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ လေးလံနေပြီး အရိပ်နှစ်ထပ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ အားစိုက်လျှောက်ကာ ဝရန်တာသို့ ထွက် လာပြီး လက်တစ်ဖက်မြှောက် ပင့်ကာ သူနဲ့ နီးစပ်နေပြီ ထင်ရတဲ့ လမင်းကို လက်နဲ့ ထိတွေ့နေ၏။

"နင် မူးနေပြီ ရှိယာ"

လေထဲ လက်မြှောက်နေတဲ့ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲချကာ နောက် ကနေ ခါးကိုဖက်ထား လိုက်သည်။

"ငါ မမူးပါဘူး။ တစ်ခွက်ပဲ သောက်ရသေးတာကို မူးတယ်လို့ မခေါ် ဘူး"

"မူးတဲ့ သူကတော့ မူးတယ်လို့ ဘယ်ပြောမလဲ"

မူးနေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ကိုယ်လေးကို ဆွဲလှည့်ပြီး သူ့ရှေ့ရပ်ကာ အကြည့် ချင်း ဆုံစေသည်။ ။ ရုတ်တရက်မို့ သူ့ကိုယ်လေးက ဝရန်တာနဲ့ သူ့နဲ့ ကြားထဲ ရောက်သွားကာ လက်တစ်ဖက်က ဝရန်တာကို ဆုတ်ကိုင် ထားလိုက်သည်။ ။ သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ရှိယာခါးကို ဖက်ထားပြီး နောက်လက်တစ်ဖက်က မေးစွေကနေ ကိုင်ကာ နမ်းရန် တိုးကပ်လာသည်။ ။ ရှိယာလည်း အလိုက်သင့်လေး မျက်ဝန်းများ မှိတ်ချလိုက်တော့ ထိတွေ့လာတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံက နူးညံ့မနေဘဲ တစ်သားတည်း ညီညာ နေသေးသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းသားတွေက နူးညံ့နေရမည့်အသား မာကျောနေတာကြောင့် သူမခေါင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းစီ လှည့်ပြီး လက်ချောင်းတွေက ပါးပြင်ကို ထိတွေ့လာ၏။ ပါးပြင်မှာ လည်း ချောမွတ် နေရမည့်အစား အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ခလုတ်တွေလို ဖြစ်နေ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ခါးတွေ ညောင်း လာပြီး လက်တစ်ဖက် ကလည်း ဖိထားသလို ခံစားရလာကာ နာကျင်လာသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း ထူးဆန်း လာတာကြောင့် သူမမျက်လုံး ဖွင့်လိုက်စဉ် သူမရှေ့မှာ ရှုတ်ပွနေတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ ဂျာနယ်တွေသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ဆက်ကနဲ့ ကောက်ထလိုက်ပြီး ခါးကိုဆန့်ကာ မျက်လုံး ပွတ်သပ်နေတော့မှ အိပ်မက် မက်နေမှန်း သိသည်။ ။

"အာ ... ထပ်ပြီး အိပ်မက်လား"

ညက စာရေးနေရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာကြောင့် ကုတင်ပေါ်တောင်မရောက်ခဲ့။ စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ အိပ်ပျော် သွားခဲ့သည်။ ။ သူ့ရှေ့က laptop ကို ပိတ်လိုက်ကာ ဘေးမှာ မနေ့က ဖတ်လက်စ ဂျာနယ်လေးကို ကောက်ယူ ကြည့်လိုက်၏။

"ဒဏ္ဍာရီထဲက ကမ်းခြေမြို့လေး ဒူဘရိုနစ်(စ်) တဲ့ လား။ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် အရမ်းလှနေရင် အပြင်မှာ ဆို ပိုများ လှနေလောက်မှာ ... အိပ်မက်ထဲက အဲမိန်းကလေးကရော ဘယ်သူများ လဲ" သူတွေ့နေစဉ် တံခါးခေါက်ပြီး အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

"မြသွေးချယ် ညည်းမနိုးသေးဘူးလား။ ဒီနေ့ ကျောင်း စသွားရမှာ မှတ်လား"

"ဟုတ် နိုးနေပါပြီ မေရဲ"

"ဒါဆို အမြန်ပြင်ဆင်ပြီး ဆင်းလာခဲ့တော့"

ဟွန့် ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အိပ်လိုက်တာ။ လူကြီးတွေက သူ့ကို ပြန်စောင့် နေရတယ်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေး မှန်းကို မသိဘူး"

ပွစီပွစီလုပ်ကာ ဆင်းသွားတဲ့ သူ့အမေကို အထဲကနေ လျှာထုတ်ပြပြီး အေးအေးဆေးဆေးသာ ပြင်ဆင်နေ၏။

ကျောင်းဝင်းထဲကို လမ်းလျှောက်ကာ ဝင်လာပေမဲ့ အတွေးတွေက တော့ မနေ့ညက အိပ်မက်ထဲက မထွက်နိုင်သေး။ အရမ်းလှတဲ့ ကမ်းခြေမြို့လေးနှင့် သူ့ခါးကို လာဖက်တွယ်တဲ့ လက်တစ်စုံကို မမေ့နိုင်သေး။ အတွေးတွေထဲ နစ်မြောနေစဉ် နောက်ကနေ ပြင်းထန်လှတဲ့ ရိုက်ချက်ကြောင့် သူ့အတွေးတွေ လွင့်ပြယ်သွား၏။

"ရှိယာမ မနေ့ညက ဘာလို့ စာမတင်တာလဲ။ သူပဲ gl fic ရေးနေတယ်။ ဒီည အပြီးသပ်ပြီးတင်မယ် ပြောသွားပြီး ငါ့မှာ တော့ တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်နေရတာ"

"ငါလည်း ရေးပြီးတာနဲ့ တင်မလို့ ပဲ။

ဟဲဟဲ ... တစ်ခါတစ်လေတော့ စာရေးရင်းနဲ့ အိပ်ပျော် သွားတာမျိုး

တွေလည်း ရှိတယ်လေ"

သူမနာမည်က မြသွေးချယ်။ သူ့အသက်က ၁၈နှစ်ရှိပြီ ကျောင်းတက်ကာ စာသင်စာကျက် လုပ်ရတာကို မုန်းပေမဲ့ ဝတ္ထုရေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်ရတော့ နှစ်သက်သည် ။ လက်ရှိမှာ ရှိလာအိုပီလာ နာမည်နဲ့ online page ပေါ်မှာ စာတင်ရေးနေပြီး သူမရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်တဲ့သူလည်း အတော်များ နေ၏။ မိဘတွေက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်သည့်အတွက် သူမဝတ္ထုတွေ ရေးတာကို အားပေး ထောက်ခံခြင်း မပြုခဲ့ ။ သူမရဲ့ အိပ်မက်က စာရေးဆရာမ ဖြစ်ဖို့ ပေမဲ့ မိဘတွေရဲ့ အလိုအရ တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ ရပ်တန့်ပစ်ရမယ် ဆိုတာလည်း သိသည် ။ အဲဒီအချိန် မရောက်သေးခင်အထိ ဆက်ရေးသွားဖို့ စိတ်ကူးထားသည် ။

အနာဂတ်ကို ဆက်မတွေး ဖြစ်တော့သလို အိပ်မက်တွေလည်း ဆက်မမက် ဖြစ်တော့ဘူး။ အိပ်မက်တွေ ရိုက်ချိုးခံရတဲ့ တစ်နေ့ ခံနိုင်ရေမရှိမှာ သိပ်ကြောက်တယ်။

ကျောင်းဆင်းလို့ အိမ်ပြန်ချိန်မှာ လည်း မနေ့ညက မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်လေး။ ရဲရဲလေးပဲ ကျန်နေတော့ပေမဲ့ သူမထပ်ခါထပ်ခါ ပြန်စဉ်းစားသည် ။ မဟုတ်ရင် နောက်နှစ်ရက်ကြာတာနဲ့ အဲအိပ်မက်ကို လုံးဝ မေ့သွားမှာ ကို ကြောက်သည် ။ သူမရဲ့ ကားရှိရာကို လျှောက်သွားစဉ် သူ့ဘေးနားက ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ။ ထိုမိန်းကလေးဖြတ်လျှောက်သွားစဉ်မှာ ပဲ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ လူသွားလမ်းလေးမှ ရထားဖြတ်မောင်းသွားသလိုပင် တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ သူမရဲ့ ဝဲဘက်ရင်အုံမှ ရင်ခုန်သံကို ပြန်ကြားလိုက်ရ၏။

ကိုယ့်ရင်ဖက်ကိုယ် ပြန်ဖိကာ သူ့နောက်ကျောကိုကြည့်လိုက်မိစဉ် မနေ့ညကမက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးပုံစံနဲ့ အလွန်ဆင်တူသည်

မပြေးရုံတစ်မယ် ခြေလှမ်းတွေကို သွက်သွက်လျှောက်ကာ သူ့ ရှေ့သွားရပ် လိုက်သည် ။

"ဘာလဲ"

သူ့အသံသဲ့သဲ့ကြားမှ ကျွန်မအသိစိတ် ပြန်ဝင်လာသည် ။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် သူ့ရှေ့သွားရပ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို စဉ်းစား မရဘူး။ တ ကယ်ပဲ မနေ့ညက အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေး တူလို့ လား ဒါမှ မဟုတ် သူဖြတ်လျှောက်သွားစဉ်မှာ ရင်ခုန်သွားလို့ များ လား နောက်ဆုံး တစ်ခု က သူက ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်လာမယ်မှန်း ကြိုသိနေခဲ့လို့ လား။ အမှန် တိုင်းပြောရရင် အချစ်ဝတ္ထုရေးနေတဲ့ ကျွန်မကို အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးရင် ကျွန်မ မဖြေတက်ဘူး။ သူ့ရှေ့ရောက်မှ တော့ စကားစပြော ရ တော့မှာ ပေမဲ့ ဘာပြောရမှန်း စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ကျွန်မရဲ့ စိုးရိမ်ထိတ် လန့်မှုကို သူက စတင်ဖြေပေးခဲ့သည် ။

"ကန်တင်း လိုက်ရှာ နေတာလား"

"ဟင် ... အင်း"

"ဟုတ်တယ် ညီမ ကော်ဖီသောက်ချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာ"

"အင်း ငါလည်း အတူတူပဲ။ လိုက်ခဲ့လေ ဟိုဖက်မှာ ကော်ဖီဆိုင် ရှိတယ်"

ကော်ဖီဆိုင် ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင် ကာ သူကတော့ ဖုန်းဖွင့်ပြီး သုံးနေ၏။ ထိုင်နေတာ အချိန်အတော်ကြာ ပြီ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ တစ်ခုခု စိုက်ကြည့် နေသလိုပင်။ ကျွန်မ ကော်ဖီ သောက်ရန် ခွက်ကိုင် လိုက်တော့မှ သူ့ဆီက စကားသံကြားရ၏။

"အခုရေးနေတဲ့ ဝတ္ထု ဖတ်ကောင်းတယ်"

"ဂလပ် ... ကလပ်"

သူ့အပြောကြောင့် ကော်ဖီခွက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်ချမိသည်။ ။ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ လည်း အတွေးပေါင်းများစွာ ... သူသိတယ်။ ကျွန်မကို သူ သိတယ် ... ကျွန်မ စာရေးတာကို သူသိနေတယ်။ ဘယ်လို သိနေတာလဲ ။ သူအခု ဘာဖတ်နေတာလဲ။ ကျွန်မကိုရော ဘယ်လို သိနေတာလဲ။

"အရမ်း မတွေးနေနဲ့ ။ ကိုယ့် idol စာရေးသူကို မသိရအောင် အဲ လောက် တုံးမနေဘူး"

"မမက ညီမဝတ္ထုတွေကို ဖတ်တာလား"

"အင်း ဒီမှာ လေ အရင်တစ်ပတ် တင်ထားတာ။ ဖတ်လို့ ကောင်းလို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်နေတာ"

"အင်း အဲဝတ္ထုက ညီမရေးသမျှထဲက အကြိုက်ဆုံးပဲ။ သူ့ကို မုန်းရမယ့်လို့ တွေးထားရင်းနဲ့ မသိစိတ်က ချစ်နေတာ။ ပိုခက်တာက သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးက မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဝန်ခံဖို့ ကြောက်နေတာလေ"

"အင်း ရှိယာရေးတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ တော့ အဲလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ မကြောက်ဘူး"

"ဟင်"

"မင်းနဲ့ တွဲချင်တယ် ဆရာမလေး ရှိယာ။ ငါက မိန်းကလေးဖြစ်လို့ မင်းလက်ခံနိုင်ပါ့မလား"

ဘုရားရေ ... တွဲချင်တယ်တဲ့ ။

ဒါရော အိပ်မက်ပဲလား။ တကယ်လို့ အိပ်မက်သာဆိုရင် နောက်ထပ်
မနိုးထချင်ဘူး။ အိပ်မက် ဆိုရင်တောင် အရမ်းလှတဲ့ အိပ်မက်လေးပေါ့။
အိပ်မက်ပဲဖြစ်ဖြစ် လက်တွေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ အဖြေက ...

"ဟားဟား ... ဟား"

"နောက်တာပါ ... ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မ
ကြည့်ပါနဲ့ ။ မကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူး"

"မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုက်ပါတယ်"

အပြစ်မရှိတဲ့ ဆုံတွေ့ရခြင်းမှာ မြတ်နိုးမိခဲ့တဲ့ အချစ်ကလည်း အဖြေ
မရှိခဲ့ပါဘူး။ စိတ်ကူးနဲ့ အိပ်မက်တွေရဲ့ ပြင်ပမှာ အချစ်ဆိုတာကို လွတ်
လပ်စွာ ဖွဲ့နွဲ့ခွင့် ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မဆိုတဲ့ ကျွန်မကလည်း သူဆိုတဲ့ သူမ
ကို နှလုံးသားထဲကနေ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်မိသွားပြီဆိုတာကို ဖွင့်ပြော
လိုက်ချင်ပေမဲ့ ကျွန်မ ချစ်ရတဲ့ သူ နားထောင်နိုင်စွမ်း ရှိပါ့မလားဆိုတာ
...
